

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XVIII. Concluditur narratione huc spectantium eventuum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XVIII.

Concluditur narratione huc spectantium
eventuum.

Quoniam sunt longè plura
predictis exempla, quæ pos-
semus adferre, charitatis
Venerabilis Marinae proxi-
mis singillatim exhibita,
quia tamen in ijs attingun-
tur alia, quæ magis conveniunt alteri argu-
mento, reservavi illa aliò, satis habens hic
paucâ quadam addere, quibus materia, quam
tractamus, concludatur. Prosequitur autem
Virgo suam narrationem dicendo.

Aliquando manè, post peractam Com-
munionem sacram, priusquam à Deo ali-
quid postularem pro me, cœpi ab ipso pe-
tere magno affectu boni successum com-
munionis Reipublicæ negotiorum, præfer-
tim autem ipsum rogavi, ut quibusdam
specialiter personis subveniret, quæ se mi-
hi commendaverant, & vivebant afflictæ,
ac magnopere egebant solatio. Cœpi ita-
que ferventer & instantissimè dicere: Ah
mi Deus! ah mi Deus! Divina Majestas
mihi gravissimè respondit: Quis me vo-
cat? quæ es tu, quæ sic loqueris? Ego non
minùs erubescens, quàm timens, me pro-
stravi ad ipsius pedes, ibique mansi pude-
facta, quasi petendo veniam. Inde fui du-
cta ad conspectum Beatissimæ Trinitatis,
ubi denuò clamavi, & petij, ut subveniret
tot necessitatibus, quas illi exposueram.
Dominus mihi eadem gravitate ac priùs
dixit: Quænam es tu? Mi Domine, re-
spondi, sum missa ad te. Quis te mittit?
subiunxit Dominus: Mi Deus & Domi-
ne, aiebam, mittit me necessitas: Tum
Divina Majestas: Itâne, inquit, necessitas
te mittit? Dic igitur istis personis constitu-
tis in necessitate, me esse Deum Majesta-
tis, Deum deorum, & Dominum domi-
nantium, ipsosque suis peccatis provoca-
visse meam Justitiam, & nisi magna mea
Misericordia illam moderata fuisset, atque
cohibuisset, jam mandandas fuisset execu-
tioni terribiles pœnas. Humilient se, &
submittant meæ voluntati, eisdemque se

conforment: petant à me veniam, & im-
plorent meam clementiam: ita illam con-
sequentur. Dic id ipsis, abi, & sic ijs lo-
quere. Surrexi animo vehementer concu-
sitato, quasi abruptens verba alloquen-
tis me Dei, & visa mihi sum omnes adme
in spiritu, qui expetiverant meas miserabi-
les preces, atque annuntiavi illis nomine
Dei, quæ ab ipso audiveram, dicendo sin-
gulis scorsim; Anima humiliter te submit-
te voluntati Dei, pere ab eo misericordi-
am, & consequeris illam. Divina Ma-
jestas nos propter seipsam dignetur exaudi-
re. Amen.

*Hactenus Venerabilis Marina in presenti
scheda, quæ in alia, scripta in Februarii anni
sexcentis viginti octavi, recenset casum,
qui abunde manifestat, quomodo ipsam Deus
in hoc mundo conservaret, pro remedio spe-
cialium necessitatum: quod quidem illi reve-
labat etiam necessitates, quibus premebantur
persona ipsi ignota, atque injungebat, ut pro
ijs intercederet. Describit visionem huius
vis:*

Die Sabbathi, vigesima sexta huius, mi-
hi cum Deo agenti Ejusdem Majestas di-
xit: Veni Anima, videbis quid agatur. Con-
pi me excusare ob meos timores, dicendo:
Quò me vis ducere, mi Domine? quæ te
urget necessitas, mi Domine, ut nulli ali-
quid ostendas? Adjunxi multa alia huius
generis. Bene est, Marina, respondit Do-
minus, intermitte ista, veni nunc, & vidi-
mus quid agatur. Exhibuit mihi Dominus spe-
ctandum comitatum splendidi cœlestium
funeris. Portabatur ad sepulchrum ma-
gna quædam Domina, quæ mihi videba-
tur esse Regina. In hoc numerofo con-
tatu multorum hominum Nobilium
erant Catholici, alij hæretici. A Catho-
licis (id quod mihi per internum lumen
indicatum) existimabatur esse Catholica
& hæretici vice versâ sibi imaginabantur
ipsam esse ex eorum secta. Procebat
pompa funebris, & omnes tacerebant

lugebant, donec pervenirent ad radicem
cujusdam montis. Hic Catholici substi-
terunt, & cadaver, quod hæretici seque-
bantur, transivit prædictos Catholicos, us-
quedum perferretur ad verticem, unde
tam hæretici, quam cadaver, præcipiti la-
psu ruerunt ad profundum inferni. Tum
mihi Dominus dixit: Quid tibi videtur?
adverte, quid agatur. atque unâ mihi ma-
nifestavit, quænam esset illa magna Do-
mina, quam vidi velut mortuam. Vehe-
mentissimè fui afflicta ob hanc visionem,
& quia mihi eam Deus non explicuerat
clariùs, conabar suspendere omne judici-
cium, ità ut non propenderem ad quid-
quam decernendum, an illa Domina de-
servisset fidem, essetque damnata, necne.
Dum ità essem perplexa, intellexi à Deo,
non fuisse mihi in ista representatione o-
stensum, quid reipsâ fieret, factumque fuis-
set, sed imminens periculum, nè quid tale
eveniret. Dixit mihi, dictam personam
versari in manifesto discrimine amitten-
dæ fidei, aut vitæ; abnegandi Dei, & in-
currentæ damnationis, aut subeundæ
mortis: & fuisse mihi ipsam ostensam, ut
illam sibi in meis orationibus commendare-
rem, quod ab eo tempore sedulò facio, id-
que agendo mihi videor sentire solatium.
Deus ipsam per suam misericordiam cor-
roborat, detque eidem potentia suæ gra-
tiæ auxilia. Amen.

*Non potui inter scripta Venerabilis Marinae
reperire hujus successus exitum, cujus tamen
absque dubio saltem prognostica sunt felicia.
Divinus nempe Judex se cupiebat prestare fa-
ventem, qui non solum admittebat, sed etiam
exposcebat intercessionem. Et verò habent a-
nime sanctæ clarissimum bonæ expeditionis in-
dicium, dum se advertunt perseveranter ani-
mari, & solatio affici in eo, quod petunt. Quia
namque perierunt amantissimo magni DEI
nostri cordi accidit, negare talibus quod optant,
si illis id concedere non convenit, aufert q̄s eti-
am animum perseverandi in petitione. Transit
Venerabilis Marina ad alium eventum, & sic
ait.*

Eodem anno, vigesimâ octavâ Aprilis,
solicetissimè inter orandum desiderabam,
ut bene esset meis proximis, præsertim illis,

qui à Deo directi huc veniunt, ad expo-
nendas mihi suas, tam spirituales, quam
temporales molestias. Cum hoc ardenti
affectu invocavi Divinam Majestatem, di-
cendo ipsi: Ah mi Deus! ah mi Domine!
vides hîc pauperem, laceram, miserabilem
peccatricem: da mihi elemosynam pro
me, & meis filiis, atque tot alijs in ne-
cessitate constitutis. Vidi Dominum tum
prospicientem quasi ex quadam fenestra
cœli, ac dicentem: Quis clamat? quis me
vocat? Angeli mei, videte quis sit. His di-
ctis recessit, & maximâ majestate, sed
quàm celeritè perambulabat cœlum,
ac si se vellet subducere. Angeli depre-
henderunt, me adesse, & abiverunt, tan-
quam currendo insequentes Dominum,
dixeruntque illi: Domine, est illa, quæ so-
let clamare, est Marina: Verùm Domi-
nus progrediebatur, & videbatur mihi
subinde conscendere quosdam gradus, at-
que per alios descendere. Sancti Angeli
non cessabant ipsum insequi, interceden-
tes pro me. Tandem Divina Majestas sub-
stitit. Sancti Angeli accesserunt, & instan-
ter illum rogaverunt, ut me audiret. Ad-
ducite ipsam, dixit Dominus, ad meum
conspectum, videamus, quid velit. Duxe-
runt me sinè mora ad cœlum, atque ad
conspectum illius magni Dei, qui jam se-
debat in throno immensæ majestatis. Pro-
stravi me humiliter, & incepti implorare
misericordiam pro peccatoribus. Quid
vis Marina? agebat Dominus, quo indigent
isti peccatores? Mi Deus, respondi ego,
aliqui jam agnoscunt sua peccata, & pœ-
nitentes à te petunt eorum veniam. Igno-
sce illis, mi Domine, scis enim, quàm sint
fragiles. Alij patiuntur necessitates tem-
porales, sunt valde afflicti, petuntque à te
auxilium, qui es Pater misericordiarum.
Commotus fuit Dominus, & respondit
mihi cum magna benignitate, se id factu-
rum.

Exorta fuit subitò illa cœlestis pluvia,
de qua soleo aliàs loqui, decidebant super
me quædam velut margaritæ magni valo-
ris, & pretiosissimæ gemmæ, representan-
tes dona & gratias, atque auxilia, quæ ipsis
Divina Majestas submittebat. Pudit me

N n 3

quo-

quodammodo, quod non haberem, quod colligerem hunc thesaurum; expandi gremium togæ, eoque excepi quantum potui, ac deinde in illum conieci multa ex ijs, quæ circa me ceciderant, donec viderem plenum. Tum contenta, & gestiens gaudio, non curando ut valedicerem Deo, aut illi gratias agerem pro tanto beneficio, discessi flagrans desiderio distribuendi, quæ acceperam, inter meos proximos. Eram progressa modicum ad portam cœli, quando conspexi venientem mihi obviam Angelum indignabundum, qui mihi perquam iracundè dixit: Quod vadis Anima? Decerne te tua inurbanitas, & ingratitude? Deus tibi præstitit tantum beneficium, & abis, quin illi egeris gratias, aut valedixeris. Redi hæc, unde discessisti, ac depone omnes has divitias ad ipsius Divinos pedes: atque ipso facto me reduxit ad Divinam Majestatem.

Abjeci coram Deo meum thesaurum, prostravi me, & petij ab eo humiliter veniam, tum quod fuisssem ingrata, tum etiam quod tam inurbanè abivisssem. Magnus ille Dominus me benignè est intuitus, dixitque mihi: Bene est, Anima, in neutro deliquisti, collige rursus tuas divitias, & accipe insuper istas, quas tibi dono. Dedit mihi Deus, qui sit benedictus, multas alias, quia videlicet me tantum voluit ab eo Angelo reduci pudefactam, ut me dimitteret ditiozem. Omnibus onusta abivi, & egressa ex porta cœli incepi clamare dicendo: Venite Filij mei, qui estis in Anglia. Postea vocavi amicos Morniales, & Religiosos notos, unâque omnes seculares, qui se commendaverant miserabilibus meis precibus, & omnibus, juxta cujusque indigentiam, sum aliquid impertita: licet verò conditio ipsorum esset diversissima, adeoque variæ necessitates, unusquisque retulit suam partem, quin tamen meus thesaurus diminueretur. Inde fui ducta ad meum angulum.

Non est tam mirum, quod Venerabilis Marina fuerit compassa notis, qui se familiariter commendabant ejus precibus, quam quod illorum quoque commiseratione tangeretur, qui illam persequabantur, qua est proprietas he-

roica virtutis. Præbuit Venerabilis Marina hujus rei præclara exempla, referam hoc lacunicum: quamvis enim ab ipsa fuerit breviter conscriptum, continet tamen circumstantias, quæ genuinè manifestant hujusmodi charitatem. Accidit primâ Aprilis, anno millesimo, sexcentesimo, vigesimo sexto, quod ipsa his edisserit verbis, scribens suo Confessario.

Fetiâ quartâ, die primâ hujus mensis, vidi quendam Sanctum Angelum, qui ad me veniebat festinanter, & vultu quasi inflammato præ indignatione. Adducebat animam manu apprehensam in specie pueri, quem coram me constituens, & que ad eam animam convertens, dixit illi voce iracundâ, & vultu terribili: Flede hîc genua (quod quidem cû magno meo rubore dico, Sanctus tamen Angelus revera sic fecit) atque deprecare isti famulæ Dei hoc & illud, insinuando ipsi duo vel tria, quorum venia illi esset petenda. Anima respondit valde obfirmatè: Nolo quicquam tale petere, nolo; & cepit vim adhibere, trahendo suam manum, ut eam ex manu Sancti Angeli eriperet, ac elaboraretur. Detinebatur ab Angelo, & sicut hîc fieri consuevit, dum puer est obstinatus & refractarius, nolens obtemperare, Sanctus Angelus elevavit alterum brachium, atque impegit illi animæ colaphum, ut eam prostraverit ad terram, ac delituerit usu sensuum. Ego fui afflictißima, & intimè condolendo aspiciebam, quem iste casus esset habiturus exitum: vidi autem, quod ipsam Sanctus Angelus viâ irato, sicut antea, violentè elevaverit, & brachio arripit abduxerit, ita ut à me ultra non fuerit conspecta. Hæc, Pater, est anima illius personæ, quam ego sustinuit instar scuti, ut imminentes ipsi Divinæ vindictæ ictus & plagæ in me decernerentur, atque ei non nocerent.

Hoc scribit Venerabilis Marina, nec ipsi Confessarius de ista persona quidquam in margine annotat, eò quod non esset convenientius exprimere illius delicta, cû non esset publica. Finio alio scripto, quod attestatur civitatem hujus Virginis, quæ completæ suorum proximos, tamen si ob horum incantationem

male impensum fuerit donum, quod ipsis intuitu illius orationum fuerat concessum. Evenit casus eodem anno sexcentesimo vigesimo sexto, quem sic refert.

Feriâ secundâ, undecimâ Maij, sensi inter orandum vehementissimos affectus, & ardentissima desideria, ut Deus illuminaret quasdam personas, quo prudenter discernere concernentia negotium maximi momenti. Abrepta ab hac sollicitudine, invocabam ex intimo meo corde Deum, dicendo acsi ipsum vocarem: O Domine, ô mi Deus! Divina Majestas mihi respondit, interrogando me, quid vellem? Ut, mi Domine, aiebam, me eò conferam. Per me prorsus licet, reposuit Dominus, aperiantur tibi statim portæ. Eodem momento me deprehendi intra cœlestem Jerosolimam. Vix eram ingressa, quando Divina Majestas illo secretissimo modo, quo alias, dum quasi submississimâ voce, sed tamen quâm clarissimè loquitur in aurem animæ, mihi dixit: Tali te celeritate oportet aperire januam proximis, qui te quarunt, & volunt alloqui, ut habeant in suis necessitatibus solatium. Post hoc Divinum consilium mihi cœpit loqui, magnam demonstrando affabilitatem, & amorem. Quia verò mea anima tota erat immersa in eo, quod optabat consequi, & quasi tota occupata ab illo affectu, dixi Divinæ Majestati: Mi Domine, non venio nunc, ut audiam blanditias mihi faventes: & sinè mora me prostravi humiliter coram Sacratissima Persona Spiritûs Sancti, rogando ipsum ut illuminaret eas duas personas, pro quibus intercedebam. Quâm libentissimè, dixit iste benignissimus Dominus, veni mecum: volo enim, ut ipsamet videas, quomodo id exequar. Subito adfui, ubi dictæ duæ personæ degebant, & audiavi Dominum ipsis dicentem cum divina gravitate: Homines somnolenti & excæcati, cur non facitis, quod vobis dicitur ab ea, quæ vos nomine Dei commonefacit? Illi fuerunt vehementer turbati, & seque mutuò intuentes cœperunt inter se conferre de divina inspiratione: sed statim ac ille primus fervor præterivit, ortus ex eo quod senserant,

& prima illa consternatio, quæ ipsos turbaverat, fuerunt relapsi ad statum priorem, ac dictamina, quibus antea inhæserant, penitus immemores divinæ vocis. Interea me Deus abripuit in ecstasim, & quando ex ea sum reversa, finita erat visio. Benedicatur ac laudetur Deus in æternum. Amen.

Demonstraverat Venerabilis Marina quibusdam Regijs Ministris, quàm cælestes essent ipsius admonitiones, eventibus miraculosis, quos illi habuerunt exploratos: debuissent proinde ob hanc experientiam admittere etiam alias, quas isdem in negotijs parvis momenti curabat intimari, eoque amplius, quod, spectatâ quoque prudentiâ humanâ, præberetur assensus ipsi, quæ Venerabilis Virgo suadebat multis Ministris doctis, qui consilij utilitatem solidissimis comprobabant rationibus. Permissit autem Deus in penam nostrorum peccatorum, ut insisteretur consilio contrario, non quod esset magis fundatum, sed tale magis appareret, vel quia erant potentiores, à quibus suggereretur. Quantopere id senserit Deus, scribit Venerabilis Marina in varijs notatis ab hoc anno usque ad trigessimum primum, sed cum ipsi circumstantijs (quia nempe clarè & sincerè loquebatur cum arbitro sue conscientie) ut visum fuerit illis hic supersedere. Id solum dico, minas concernentes bonum publicum, de jactura duarum urbium in Belgio, & unius classis Indica, ac de tumultu quorundam bellorum, & speciales de morituris nonnullis heredibus aliquorum Ministrorum, juxta revelationem à Deo Venerabili Marina factam, omnes in penam obstinationis, quâ suas volebant sequi imaginationes, fuisse impletas ad literam. Transcamus nunc ad alteram hujus secundæ libri partem, ubi admirabilis continetur instructio, quâ vivens suis proximis profuit, eademque scriptis tradita proderit (quod à Divina Misericordia spero) post suum obitum posteris.

